

עפ"א 44170/04/18 - דוד ציצוביץ נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 44170-04-18 ציצוביץ נ' עיריית תל-אביב-יפו
לפני כב' השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המעורר דוד ציצוביץ
נגד
המשיבה עיריית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופטת י' אונגר-ביטון) (הכרעת הדין מיום 19.02.18 וגזר הדין מיום 11.03.18), לפיו הורשע המערער בגין עבירת חניה על מדרכה לפי סעיף 6(ד)(2) לחוק העזר לתל אביב-יפו [העמדת רכב וחנייתו] התשמ"ד - 1983 (להלן: "**החוק**") ונגזר עליו קנס בסך 500 ₪.

הרקע

למערער ניתן דו"ח חניה בגין חניה על מדרכה. המערער כפר במיוחס לו והדין נדחה לשמיעת הוכחות.

בית משפט קמא קבע כי המערער מסר מספר גרסאות סותרות בנוגע לשעות האכיפה. לטענותיו קיימת אכיפה מקלה לאחר השעה 19:00, אולם הדו"ח ניתן לו לפני שעה זו, בשעה 18:13. הפקח בעדותו ציין כי האכיפה במקום מבוצעת במשך כל שעות היממה.

עוד טען המערער כי המקום בו החנה איננו מדרכה מאחר ואיננו צמוד לכביש אלא מאונך. בית משפט קמא דחה טענה זו וקבע כי המקום בו החנה המערער את רכבו הוא מדרכה כהגדרתה בתקנות התעבורה, הגם שרוחבה במקומות מסוימים עולה לכדי עשרות מטרים וגם אם בפועל לא נגרמה הפרעה לתנועה.

להלן בתמצית טענות המערער:

1. המקום בו החנה המערער איננו מדרכה. בסוף הדרך הקימו מגרש חניה וגם לדברי הפקח אין מעבר להולכי רגל.

2. על פי החוק "**מדרכה**" היא חלק מרוחב דרך שאינו כביש. החוק איננו מגדיר את הרוחב של הדרך אלא קובע שהמדרכה היא חלק מרוחבה של הדרך. כאשר רוחב הדרך הוא 11.5 מ', נותר מעבר גם להולכי רגל וגם מקום לחניית המכונית.

3. בית משפט קמא טעה כאשר לא התייחס לפסקי הדין שצירף המערער בנוגע לתמרורים ברורים ומדיניות אכיפה של המשיבה אשר חייבת לפרסם את מדיניות האכיפה שלה.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני שני הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

באשר לטענה כי המקום בו החנה המערער איננו מדרכה - הגדרת "מדרכה" קבועה בתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 "חלק מרוחבה של דרך שאינו כביש. המצוי בצד הכביש ומיועד להולכי רגל, בין אם נמצא במפלס אחד עם הכביש ובין אם לאו".

אכן, אין חולק כי המדרכה במקום הייתה רחבה, אולם עובדה זו איננה מעניקה למערער את הרשות להחליט כי הוא רשאי להחנות על חלק ממנה. אין צורך בתמרור האוסר על חניה על מדרכה. החוק אוסר זאת, אלא אם כן קיים תמרור המתיר זאת במפורש. במקרה דנן לא היה תמרור כזה, כך שהאיסור להחנות על מדרכה שריר וקיים.

גם העובדה שהמערער לא הפריע למעבר הולכי רגל במקום איננה טענת הגנה. מדובר באיסור מוחלט וגורף, העבירה נעברה גם אם לא נגרמה הפרעה לתנועה כטענת המערער. גם הטענה לפיה אותו חלק של המדרכה עליו החנה עומד במאונך לכביש ולא בצדו ולכן איננו מדרכה, אין בה ממש ובדין נדחתה על-ידי בית משפט קמא.

המערער לא הצליח להוכיח את טענתו, לפיה, במקום יש הנחיות לאי-אכיפה או לאכיפה מקלה. מדובר באמירה בעלמא שנאמרה לו לדבריו. אולם, גם אם יש אכיפה מקלה במקום מדובר על אכיפה שכזו משעה 19:00 ואילך. דו"ח החניה ניתן למערער בשעה 18:13, כך שגם אם היו הנחיות שכאלה אין הן רלוונטיות לגבי המערער.

יוער, כי הפקח העיד לגבי מדיניות האכיפה בשעות הערב והשיב כי בשעות הערב הפקחים אוכפים על פי תלונות שהם מקבלים מאחר והם עובדים בצוות מצומצם (עמ' 5 ש' 1-3 לפרוט').

לאור כל האמור לעיל, ומאחר ולא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בשיקוליו או בקביעותיו, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ב תמוז התשע"ח, 25 יוני 2018, בהעדר הצדדים.

חתימה